

Соловня

Микола Руденко

У липні — лихого, похмурого дня
Коли моє серце найбільше боліло, —
Мале, жовтороте соловеня
На дроті колючому сіло.

Хто вигнав шукати поживних плодів
На цю осоружну дротину
Дитину співця українських садів —
Малу, нерозумну дитину?..

Я прагнув збагнути той натяк, той знак
Який мені кинула страдницька доля:
Жорстокість і ніжність зустрілись отак,
Як пісня й неволя.

Та ось до дитини, що впала в траву,
Хтось мудрий прислав солов'їху...
Спасибі, Природо, що душу живу,
Мені посилаєш на втіху.